

Spændende Timer.

I Anledning af den sorgelige Soulyke skriver Pastor N. P. Madsen:

Dødsengen er gaet hen over Vorupør, og der er Sorg — dyb, tung Sorg — saa dyb og saa tung, som den næsten kan tankes, idet et helt Hus ved et eneste Øre af denne mørke Engels Haand er blevet tom for alt, hvad der kan navnes med de kæmpeste Naadne — Mand, Fader, Sonner og Brodre. En Mand med sine tre unge, dygtige Sonner — tre af de støneste og dybeste i de helliges unge Klo — blev paa en Natrene bort fra Hustru, Moder og Soerer.

Telegrafen og Presen har bragt Bud derom Landet rundt — meldt det med det bilende torre: „Et Vaadelan fra Vorupør druknedes,” men fun faa begriber, hvad der er sket ind i en sandan fort Meddelelse — haormegn Angst — hvor mange spændende Timer. Kun faa aner, hvor mange Hjerters dybe Bøven der folger med en saadan natlig Katastrofe. Kun den, der saa at sige staar midi i det hele — om ikke midi i Søerne derude, saa dog midi i de Bølger, der sættes i Bevægelse i Menneskehjertene herinde paa Land, kan forstå det. —

Den Dag anede ingen nogen Fare. Haaret — dette underlige Hav, der snart kan ligge smilende som et sovende Barn, snart rejs sig som et brodende Billed i Raeseri — havde hele Dagen været roligt, og det var det ogsaa ved Aftenstidte, da Forciplet til den store Katastrofe allerede var i fuld Gang.

Ta indsløb pludselig Melding om, at en Del Hjælperbaade ikke var komme ind, at det blæste op, og Landingen var besværlig.

Som en Løbeild farer en saadan Melding fra Hus til Hus. Om Dagen ses snart en Strom af Kinder, Fisernes Hustruer, Moder, Søstre, Kæresten, alle ned til Hagen (Landingsstedet) for at se for at sprøge og for at komme med, om de da kan kæmpe Bønnens Kamp for dem derude. Og mangt et Hjerte bøker, og mangt et Øje bliver givet Herten — et Øje, som maaest er givet mange Gange for og — brudt igen. Og mens Hævet fosser og fraader i ubändig Bildhed, breder sig højstidefuld Stilshed over Mængden, der er forsamlset paa Breden. Derude bag de farlige Hæveler grynger den lille Baad med ham eller den, der stoar dresHæveler nærmest. Kun nogle faa Alen er de stille fra dem, og dog ved de, at denne sorte Aftand kan betyde mere end tusinde Mil, hvis Herren ikke logger Bro over. Thy mellem dem ligger en Asgrund, hvorover Brændingen syder og loger i vilde Sprøjte — en Asgrund, der tog saa mangt et Øje og gav det godt tilbage.

Hin Aften var intet at se. Hele Nysten laa i Dalgørke. Deraf var Spændingen saa meget desto større. Hvor var de? Maaske lige ved — lige udenfor — maaske langt mod Nord — maaske allerede i Land, eller — maaske laa de og kompede den sidste Kamp i de skummede Søer.

Lærer Munk Poulsen kom, og vi seide ned til Signalhuset, mens Sørsen og Sneen piskede op i Øjnene. Der stod en Kvinde og stros — bleug og taus. Hun vidste intet om Mandens Skæbne. Flere Baade havde sogt Land nord paa — 2 ved Bangsaa og 1 ved Hanstholm. 2 var landede her paa Hagen. Når havde de maatte blive derude, da vind og Strom var saa stærk imod, at det havde varet 2 Time at ro fra yderste Hævel og ind til Land. Et andet Vaadelan var lige londet lidt borte mod Nord og sidder allerede ved Huset oversvøm og fortrøsset. Men 4 Vaadelan var endnu tilbage og deri blandt Niels Morsings — hendes Mand.

Vi spurte Signalmanden; men han vidste intet, da han ingen Telefon havde. — En standals Mangel, der ofte kan koste Menneskeliv. Men dog ikke Resgeringen eller Rigsdagen en Gang vil høre Noabet herude fra blot om den lille Ting — et Raab, der atten og etter har lydt, bl. a. gennem tre Andragender, men som bestandig er blevet kvalt af den egenmægtige Konsul i Lemvig, der gør den ene Dumhed efter den anden.

Jeg ilede hjem og den stakkels Kone fulgte med. Hurtigt blev hun toet op ved en varm Kop Kaffe. Men Hjertet var frosten. Det var der fun et, der kunde til op — et Klamp paa Teles-

onen — et lille Ør. Men dette Ør kom ikke.

Det var spændende Timer, vi der sad, mens Stormen peb udenfor, og Sneen piskede paa Stuen. Hver Gang det ringede, var det jo Lov eller Død for den, hun elstede, det drejede sig om.

Tiden rant — Minut efter Minut — Kroater efter Kroater — langsomt — draabevis. Og alt som Tiden gik, trob vi tættere og tættere ind til vor almagtige Herres Hjerte.

Jeg tolte til hende om Angsten, hvori et Hjerte kan knuges og knues, men hørte det ogsaa kan seje — ja,

mere end seje, som Apostelen siger:

„Hvo skal kunne stille os fra Kristi Kærlighed? Drængel eller Angst? —

i alt dette mere end seje vi ved ham, som os elskede.“ Rom. 8. 35—37. —

Og i saadanne Stunder drukket et Hjerte som tøftig Jord. Men Tankerne er ikke lette at sige. De kroter om — som en stibbruden — mellem Haab og Lov i Uvhedens bolgende Hav. Og fantasiens maler Billed paa Bilder og det samme om og om igen — Billedet af den farlige Sejlsads, af den kulslede Baad. Det er ikke let at holde Hjertets Øje stille fastet paa Faderens Ansigt. Deraf larer et Guds Barn ofte saa lidt i de Stunder, da Herrens Mislundhed og Almact just skal præves. Korhørs Børn havde funnet det. Deraf kan de sygne: „Herren er — en hjælp i Angster, prævet tilfulde.“ Sal. 46, 2.

Alt ringede det — endelig, endelig kom det lille. — Niels Morsings Vaadelan er landet, og alle Mand stod nede ved Hagen. — Jeg vilde ønske, at jeg havde haft en Fotografiaske for at kunne have fastholdt det Smil, der var roligt, og det var det ogsaa ved Aftenstidte, da Kapitulet til den store Katastrofe allerede var i fuld Gang.

Ta indsløb pludselig Melding om, at en Del Hjælperbaade ikke var komme ind, at det blæste op, og Landingen var besværlig.

Som en Løbeild farer en saadan Melding fra Hus til Hus. Om Dagen ses snart en Strom af Kinder, Fisernes Hustruer, Moder, Søstre, Kæresten, alle ned til Hagen (Landingsstedet) for at se for at sprøge og for at komme med, om de da kan kæmpe Bønnens Kamp for dem derude. Og mangt et Hjerte bøker, og mangt et Øje bliver givet Herten — et Øje, som maaest er givet mange Gange for og — brudt igen. Og mens Hævet fosser og fraader i ubändig Bildhed, breder sig højstidefuld Stilshed over Mængden, der er forsamlset paa Breden. Derude bag de farlige Hæveler grynger den lille Baad med ham eller den, der stoar dresHæveler nærmest. Kun nogle faa Alen er de stille fra dem, og dog ved de, at denne sorte Aftand kan betyde mere end tusinde Mil, hvis Herren ikke logger Bro over. Thy mellem dem ligger en Asgrund, hvorover Brændingen syder og loger i vilde Sprøjte — en Asgrund, der tog saa mangt et Øje og gav det godt tilbage.

Hin Aften var intet at se. Hele Nysten laa i Dalgørke. Deraf var Spændingen saa meget desto større.

Hvor var de? Maaske lige ved — lige udenfor — maaske langt mod Nord — maaske allerede i Land, eller — maaske laa de og kompede den sidste Kamp i de skummede Søer.

Lærer Munk Poulsen kom, og vi seide ned til Signalhuset, mens Sørsen og Sneen piskede op i Øjnene. Der stod en Kvinde og stros — bleug og taus. Hun vidste intet om Mandens Skæbne. Flere Baade havde sogt Land nord paa — 2 ved Bangsaa og 1 ved Hanstholm. 2 var landede her paa Hagen. Når havde de maatte blive derude, da vind og Strom var saa stærk imod, at det havde varet 2 Time at ro fra yderste Hævel og ind til Land. Et andet Vaadelan var lige londet lidt borte mod Nord og sidder allerede ved Huset oversvøm og fortrøsset. Men 4 Vaadelan var endnu tilbage og deri blandt Niels Morsings — hendes Mand.

Vi spurte Signalmanden; men han vidste intet, da han ingen Telefon havde. — En standals Mangel, der ofte kan koste Menneskeliv. Men dog ikke Resgeringen eller Rigsdagen en Gang vil høre Noabet herude fra blot om den lille Ting — et Raab, der atten og etter har lydt, bl. a. gennem tre Andragender, men som bestandig er blevet kvalt af den egenmægtige Konsul i Lemvig, der gør den ene Dumhed efter den anden.

Jeg ilede hjem og den stakkels Kone fulgte med. Hurtigt blev hun toet op ved en varm Kop Kaffe. Men Hjertet var frosten. Det var der fun et, der kunde til op — et Klamp paa Teles-

onen — et lille Ør. Men dette Ør kom ikke.

Det var spændende Timer, vi der sad, mens Stormen peb udenfor, og Sneen piskede paa Stuen. Hver Gang det ringede, var det jo Lov eller Død for den, hun elstede, det drejede sig om.

Tiden rant — Minut efter Minut — Kroater efter Kroater — langsomt — draabevis. Og alt som Tiden gik, trob vi tættere og tættere ind til vor almagtige Herres Hjerte.

Jeg tolte til hende om Angsten, hvori et Hjerte kan knuges og knues, men hørte det ogsaa kan seje — ja,

mere end seje, som Apostelen siger:

„Hvo skal kunne stille os fra Kristi Kærlighed? Drængel eller Angst? —

i alt dette mere end seje vi ved ham, som os elskede.“ Rom. 8. 35—37. —

Og i saadanne Stunder drukket et Hjerte som tøftig Jord. Men Tankerne er ikke lette at sige. De kroter om — som en stibbruden — mellem Haab og Lov i Uvhedens bolgende Hav. Og fantasiens maler Billed paa Bilder og det samme om og om igen — Billedet af den farlige Sejlsads, af den kulslede Baad. Det er ikke let at holde Hjertets Øje stille fastet paa Faderens Ansigt. Deraf larer et Guds Barn ofte saa lidt i de Stunder, da Herrens Mislundhed og Almact just skal præves. Korhørs Børn havde funnet det. Deraf kan de sygne: „Herren er — en hjælp i Angster, prævet tilfulde.“ Sal. 46, 2.

Alt ringede det — endelig, endelig kom det lille. — Niels Morsings Vaadelan er landet, og alle Mand stod nede ved Hagen. — Jeg vilde ønske, at jeg havde haft en Fotografiaske for at kunne have fastholdt det Smil, der var roligt, og det var det ogsaa ved Aftenstidte, da Kapitulet til den store Katastrofe allerede var i fuld Gang.

Tiden rant — Minut efter Minut — Kroater efter Kroater — langsomt — draabevis. Og alt som Tiden gik, trob vi tættere og tættere ind til vor almagtige Herres Hjerte.

Jeg tolte til hende om Angsten, hvori et Hjerte kan knuges og knues, men hørte det ogsaa kan seje — ja,

mere end seje, som Apostelen siger:

„Hvo skal kunne stille os fra Kristi Kærlighed? Drængel eller Angst? —

i alt dette mere end seje vi ved ham, som os elskede.“ Rom. 8. 35—37. —

Og i saadanne Stunder drukket et Hjerte som tøftig Jord. Men Tankerne er ikke lette at sige. De kroter om — som en stibbruden — mellem Haab og Lov i Uvhedens bolgende Hav. Og fantasiens maler Billed paa Bilder og det samme om og om igen — Billedet af den farlige Sejlsads, af den kulslede Baad. Det er ikke let at holde Hjertets Øje stille fastet paa Faderens Ansigt. Deraf larer et Guds Barn ofte saa lidt i de Stunder, da Herrens Mislundhed og Almact just skal præves. Korhørs Børn havde funnet det. Deraf kan de sygne: „Herren er — en hjælp i Angster, prævet tilfulde.“ Sal. 46, 2.

Alt ringede det — endelig, endelig kom det lille. — Niels Morsings Vaadelan er landet, og alle Mand stod nede ved Hagen. — Jeg vilde ønske, at jeg havde haft en Fotografiaske for at kunne have fastholdt det Smil, der var roligt, og det var det ogsaa ved Aftenstidte, da Kapitulet til den store Katastrofe allerede var i fuld Gang.

Tiden rant — Minut efter Minut — Kroater efter Kroater — langsomt — draabevis. Og alt som Tiden gik, trob vi tættere og tættere ind til vor almagtige Herres Hjerte.

Jeg tolte til hende om Angsten, hvori et Hjerte kan knuges og knues, men hørte det ogsaa kan seje — ja,

mere end seje, som Apostelen siger:

„Hvo skal kunne stille os fra Kristi Kærlighed? Drængel eller Angst? —

i alt dette mere end seje vi ved ham, som os elskede.“ Rom. 8. 35—37. —

Og i saadanne Stunder drukket et Hjerte som tøftig Jord. Men Tankerne er ikke lette at sige. De kroter om — som en stibbruden — mellem Haab og Lov i Uvhedens bolgende Hav. Og fantasiens maler Billed paa Bilder og det samme om og om igen — Billedet af den farlige Sejlsads, af den kulslede Baad. Det er ikke let at holde Hjertets Øje stille fastet paa Faderens Ansigt. Deraf larer et Guds Barn ofte saa lidt i de Stunder, da Herrens Mislundhed og Almact just skal præves. Korhørs Børn havde funnet det. Deraf kan de sygne: „Herren er — en hjælp i Angster, prævet tilfulde.“ Sal. 46, 2.

Alt ringede det — endelig, endelig kom det lille. — Niels Morsings Vaadelan er landet, og alle Mand stod nede ved Hagen. — Jeg vilde ønske, at jeg havde haft en Fotografiaske for at kunne have fastholdt det Smil, der var roligt, og det var det ogsaa ved Aftenstidte, da Kapitulet til den store Katastrofe allerede var i fuld Gang.

Tiden rant — Minut efter Minut — Kroater efter Kroater — langsomt — draabevis. Og alt som Tiden gik, trob vi tættere og tættere ind til vor almagtige Herres Hjerte.

Jeg tolte til hende om Angsten, hvori et Hjerte kan knuges og knues, men hørte det ogsaa kan seje — ja,

mere end seje, som Apostelen siger:

„Hvo skal kunne stille os fra Kristi Kærlighed? Drængel eller Angst? —

i alt dette mere end seje vi ved ham, som os elskede.“ Rom. 8. 35—37. —

Og i saadanne Stunder drukket et Hjerte som tøftig Jord. Men Tankerne er ikke lette at sige. De kroter om — som en stibbruden — mellem Haab og Lov i Uvhedens bolgende Hav. Og fantasiens maler Billed paa Bilder og det samme om og om igen — Billedet af den farlige Sejlsads, af den kulslede Baad. Det er ikke let at holde Hjertets Øje stille fastet paa Faderens Ansigt. Deraf larer et Guds Barn ofte saa lidt i de Stunder, da Herrens Mislundhed og Almact just skal præves. Korhørs Børn havde funnet det. Deraf kan de sygne: „Herren er — en hjælp i Angster, prævet tilfulde.“ Sal. 46, 2.

Alt ringede det — endelig, endelig kom det lille. — Niels Morsings Vaadelan er landet, og alle Mand stod nede ved Hagen. — Jeg vilde ønske, at jeg havde haft en Fotografiaske for at kunne have fastholdt det Smil, der var roligt, og det var det ogsaa ved Aftenstidte, da Kapitulet til den store Katastrofe allerede var i fuld Gang.

Tiden rant — Minut efter Minut — Kroater efter Kroater — langsomt — draabevis. Og alt som Tiden gik, trob vi tættere og tættere ind til vor almagtige Herres Hjerte.

Jeg tolte til hende om Angsten, hvori et Hjerte kan knuges og knues, men hørte det ogsaa kan seje — ja,

mere end seje, som Apostelen siger:

„Hvo skal kunne stille os fra Kristi Kærlighed? Drængel eller Angst? —

i alt dette mere end seje vi ved ham, som os elskede.“ Rom. 8. 35—37. —

Og i saadanne Stunder drukket et Hjerte som tøftig Jord. Men Tankerne er ikke lette at sige. De kroter om — som en stibbruden — mellem Haab og Lov i Uvhedens bolgende Hav. Og fantasiens maler Billed paa Bilder og det samme om og om igen — Billedet af den farlige Sejlsads, af den kulslede Baad. Det er ikke let at holde Hjertets Øje stille fastet paa Faderens Ansigt. Deraf larer et Guds Barn ofte saa lidt i de Stunder, da Herrens Mislundhed og Almact just skal præves. Korhørs Børn havde funnet det. Deraf kan de sygne: „Herren er — en hjælp i Angster, prævet tilfulde.“ Sal. 46, 2.

Alt ringede det — endelig, endelig kom det lille. — Niels Morsings Vaadelan er landet, og alle Mand stod nede ved Hagen. — Jeg vilde ønske, at jeg havde haft en Fotografiaske for at kunne have fastholdt det Smil, der var roligt, og det var det ogsaa ved Aftenstidte, da Kapitulet til den store Katastrofe allerede var i fuld Gang.

Tiden rant — Minut efter Minut — Kroater efter Kroater — langsomt — draabevis. Og alt som Tiden gik, trob vi tættere og tættere ind til vor almagtige Herres Hjerte.

Jeg tolte til hende om Angsten, hvori et Hjerte kan knuges og knues, men hørte det ogsaa kan seje — ja,

mere end seje, som Apostelen siger:

„Hvo skal kunne stille os fra Kristi Kærlighed? Drængel eller Angst? —

i alt dette mere end seje vi ved ham, som os elskede.“ Rom. 8. 35—37. —

Og i saadanne Stunder drukket et Hjerte som tøftig Jord. Men Tankerne er ikke lette at sige. De kroter om — som en stibbruden — mellem Haab og Lov i Uvhedens bolgende Hav. Og fantasiens maler Billed paa Bilder og det samme om og om igen — Billedet af den farlige Sejlsads, af den kulslede Baad. Det er ikke let at holde Hjertets Øje stille fastet